

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številke 1 Dinar.

Leto XXIV.

8. marca 1928.

Številka 3.

MARIJIN LIST



BREZMADEŽNA

TISKARNA PANONIJA, M. SOBOTA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarem „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pušpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomu Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, so darüvali l. 1916. v dinaraj sledeči: Klekl Jožef, Črensovci 5000, Plej Kata 50, Horvat Jožef (Makotrov) 10, Cigan Matjaš, Žižki, 50, Levašič Kata, Čentiba, 10, Ftičar Kata, Hotiza, 10, Ferenčak Jožef, Gomilica, 10, Balazič Ferenc, 10, Matjašec Ivan, Lipa, 10, Kreslin Marija, Sr. Bistrica, 50, več oseb iz Trnja, 17, Bomblek Marija, Žižki, 100, N. siromaškejša dovica 500, Törnär Bara, Türnišče, 10, Ščap Ana, Beltinci, 5, Kreslin Martin iz G. Bistrice je poslao iz Canade, kam je šo za delom, prvi svoj zaslužek, kak je to dobromi Bogi oblübo, v zneski 378, romarje od M. Bistrice 1175, N. G. Bistrica, 20, Prša Kata, Žižki, 10, N. 10, Kocet Kata, Trnje, 10, več oseb iz Trnja od sv. meš 5, Krampač Aga, D. Bistrica, 50, Gerič Ana, Hotiza, 10, Tretji red sv. Frančiška, Črensovci, 120, obresti toga leta od darov 137.65. Skupno je prišlo l. 1926.-ga Din 6604.40.

Vsi ti dari so bili prostovoljno pontüjeni brez vsega nabiranja. Nabirati nismo šteli, naj ne bi škode trpelo „Martinišče“ i zavolo slabe letine. Začeli smo pa to delo zato l. 1926., ar smo te obhajali sveto leto i začeli obhajati 700 letnico smrti sv. Frančiška, toga velikoga Kristušovoga siromaka i velikoga prijatela sirot. — Leta 1927. smo iz ravno teh razlogov, kak smo je više popisali, ešče ne začeli nabirati v domačem kraji, izvzemši Slovenijo, kde je tisk „Cvetje“ razneso naš namen i našo prošnjo, da naj nas podpirajo Slovenci prek Müre, kak smo mi nje v spodobnih namenaj tüdi vsikdar podpirali. Vüpamo se, ka te poziv ne bo ostao

brez odziva. Dozdaj smo najprej z Kranjske i Štajarske tak rekoč nikaj ne sprejeli, ar smo iz Kranjske filera ne dobili, iz Štajarske pa komaj 85 Din. Brez nabiranja so nam z dobre volje l. 1927. v dinaraj darū ali sledeči: Mayerhofer Antona dovica, Chicago, 28, Posojilnica Črensovci, 10.000, več oseb, G. Bistrica, 24-70, Raj Roza, Črensovci, 25, Žižek Kata, Žižki, 15, Balažič Marija, G. Bistrica, 1, Vučko Ana, 1, več daro nikov iz Gômilic, 50, Forjan Bara, Beltinci, 2-50, romarje od M. Bistrice i Črensovske fare 50, štiri deklet, Črensovci, 110; dečki, Žižki, 20-50, N. G. Bistrica, 10, Maks Brelih, Brežice, 10 (na poziv „Cvetja“) Škafar Jožef, Beltinci, 20, Jožefa Majhen, Zg. dol, 25 (na poziv „Cvetja“), Alojzija Rujko i veleč. g. M. Štraki, Sv. Peter pri Maribori 25 (na poziv „Cvetja“), Raduha Ana, Gaberje, 100, Rajnar Roza, Gradisce, 25, Dominko Marija, Odranci, 10, Klejs Ana, Sebeborc, 60, Nemeš Marija, Tešanovci, 11, Trplan Treza, Moravci, 15, Franc Ana, Črensovci, 14, Horvat Bara (Makotrova z Črensovec) Chicago, 100, veleč. g. Lončarič Jožef, župnik pri sv. Jediti, 25 (na poziv „Cvetja“), Žalig Martin, (z Črensovec) Canada, na Marijino podobo v Domi 100, Ciglar Jožef (z Žižkov) Chicago, 166, Ciglar Štefan, Žižki, 20, z Črensovec: Horvat Marija, Nerač Ana, Bojšič Marija, Kolenko Treza, Pleš Verona, vsaka 10, vküper 50. V celom 1927. leti je prišlo 11.113-70 Din. Leta 1926 i 1927 sküpnno darüvano: 17.718 Din. 10 par. Bog povrni vsem!

ODBOR

za zidanje sirotišnice „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih.

„Fantič le gori stani!“

Pa to je ešče ne čela, a več je ne povem. Knjigico küpите, pa te jo meli! I čteli bodete lahko ešče druge kratkočasne: Od tobaka, kak se ženski godi, či ga kadi, nato pa pijana v koti tri jezike guči. — Od tiste štera se je lani omožila, letos jo že riba; nemre ga zatavšati, pa tudi ne edati, more bürkleža nazaj domo cefrati. — Od moža, šteri je noso ženo v koši, gda pride mož na žabji most, pa vrže ženo dol čez most. Ojoj, ojoj, ojoj!!! Od čuka, k' se je oženo, tralala, sova ga je vzela, hopsasa! — Od puža, k' se je šo ženit. Je seden let na pečini sedo, te se je pa doli zvrno. Kokot vzeme oster meč, odseka puži glavo preč. — Od Ribničanov, k' od širokih vüst so mero vzeji ino žlijce dejlati začejli, i storli robe te za cele deže'é. — Nazadnje pa tisto: Ka nam pa morejo, morejo, morejo, ka nam pa morejo. či smo vesel'! — Pa istina! Ka nam pa morejo?

Vseh tej pesmi skoro gvüšno, ne vete spevati. Liki v knjigicah jih mate vse fele: dosta takših, štere spevati ne vete, pa so reči same mične i lepe. Vse te pesmice dobite v knjižici, šteroj se pravi „Prepevajte“!

Ar ste pa vi vsi šterim gučim, katoličanski dečki, morete pa to pokazati tudi pri spevanji! Bode naj to eli v cerkvi, eli pa tudi kde indri! Gda so dobre deklet vküper, rade spevlejo. Kakše pa spevlejo? Najraj Marijine K Božiči božične, k Vüzmi vüzemske, pri proščenji patroni na čast. — Dečki moji, zakaj bi mogle pobožne pesmi spevati samo dekletne? Zakaj ne tudi vi? Či ste ne tudi vi katoličanci, kak so one? Zakaj bi vi gonili vsikdar samo tisto: Ho-la-la-la-la-lau? Tudi vi se oglasite koražno

v cerkvi i spevlite pri skupnem spevanji! Pa tudi vni cerkve, pri posebnih prilikah. K Božiči, k Vüzmi, pa tudi pri lehkom deli eli pri drugih prilikah spevlite radi kakšo pobožno! Ka bi lepo spevanje bole prišlo v navado, zato se je natisnola tudi posebna zberka pobožnih pesmi za takše, šteri ne vejo na note spevati. Vseh je 190, samih najbolje znanih pobožnih slovenskih pesmi. Toj zberki pesmi se pravi „*Pojte*“. Naročite, kupite si obe pesmarici kak „*Pojte*“ i „*Prepevajte*!“ Komaj dva litra vina za obe! Dva litra vina je hitro po grli i ka maš te od toga! Te dve pesmarici pa lahko nūcaš celo življenje i se ž njima veseliš; Bogi na čast, sebi i drugim v veselje preživeš vnogo, vnogo lepih vör. Zato ešče ednok: Vsakši, šteri maš količkaj glasa i posluha, kupi si „*Pojte*“ i „*Prepevajte*!“ — te pa iz njih *resan spevlite i prepevlite!*

Saj veselja tamkar ni,
kje se petje ne glasi,
zato naj poje zdaj
vsak, da bode kaj!

Zmirom veseo, veseo, dokeč bom živ! Pa ne zato, či boš pio, liki či boš lepo živo, zato boš lahko veseo. I ne samo, dokeč boš živ, boš veseo, liki veselje lepoga življenja de se nadalüvalo onkraj groba, — či-prav litra nede na grobi — nadelüvalo brezi konca! Te boš ti ešče komaj vido, ka se pravi biti veseo! Prepevao boš i jufkao, da bodo nebesa odmevala. Juhuhu! Aleluja! Aleluja!

Pošta.

Vsem. Od marca naprej se bo M. list tiskao v Soboti v TISKARNI PANONIJA. Oprosiljo se širitelje sobočke fare, naj list iščejo vsaki mesec 8. tü.

Vsebina:

Prošnja k Nevtepenoj	Stran 1	Drüštvo i zveličanje	Stran 9
Tistim, ki majo zaobljübo		Pismo mladencom	„ 10
devišta ali čistoče	„ 2	Od ‚doma sv. Frančiška‘	„ 11
Marija spreobrne luterana	„ 5	Na Kalvariji	„ 12
Najvekši križ zak. žene	„ 5	Obljübe Srca Jezušo-	
Ka bo kleti	„ 6	voga	„ 13
Večni posvet	„ 8	Glasi iz doma i sveta	„ 14



PROŠNJA K NEVTEPENJOJ.

O najzvišenejša, najslavnejša i najsvetejša vsigdar nevtopena Devica Marija, mati našega gospoda Jezusa Kristuša, kraljica sveta i gospa vsakoga stvorenja, ki nikoga ne zapustiš, nikoga ne zavržeš, ki nikoga brez tolažbe ne odpustiš, ki z čistim i ponižnim srcem k tebi pribeži: ne zavrži me zavolo mojih vnoгих i velikih grehov; ne ostavi me zavolo mojih prevelikih hūdobj, niti zavolo okornosti i zamazanosti mojega srca; ne odvrži me, slugo tvojega, od tvoje milošče i ljūbezni. Poslūhni me nevolnoga grešnika, ki se vūpam v tvojo smiljenost i dobroto; pridi mi na pomoč, najdobrotivnejša Devica Marija, v vseh nevolah, stiskah i potrebčinah: i sprosi

mi od svojega dragoga sina, vsemogočnoga Boga i našega gospoda Jezusa Kristuša odvezanje i odpūščenje vseh mojih grehov i miloščo, da bom se ga bojal i ga ljūbo, kak tūdi sprosi mi zdravje i čistočo tela i da se rešim vseh neprilik i nevarnosti dūše i tela. Na smrtno vūro bodi mi milostivna pomočnica pa reši mojo dūšo i dūše mojih starišov, bratov, sester, prijatelov, rodbine, dobrotnikov i vseh vernikov živih i pokojnih od vekivečne teme i od vsega hūdoga, z pomočjov onoga, koga si v tvojoj najsvetejšoj utrobi devet mesecov nosila i z svojimi rokami v jaslice položila, našega gosp. Jezusa Kristuša, tvojega sina, ki je na vse veke blagoslovljen. Amen. (Man. Prec.)

Tistim, ki majo zaobljubo devištva ali čistoče.*

„Zaročo sem Vas moži, Kristuši, Vas dati, čisto devojko.“

(II. Kor. XI. 2).

Sveti Paveo apoštol je te reči spregovoro v gorečnosti za božo čast, kak sam priznava: „*Gorim za Vas v božoj gorečnosti.*“ I ka je šteo s temi rečmi povedati, ka dosegnoti v svojoj gorečnosti? To, naj bi vse duše v popolnoj svetosti, to je rešene ne samo greha nego še slabosti i faling, služile Kristuši. To je želo v tistoj gorečnosti, od štere pravi „*Lübezen do Kristuša me sili.*“ (II. Kor. V—14.) Goreča ljubezen sv. Pavla apoštola to žele, da bi naše duše bile spodobne dušam največjih svetnikov i tak vredne, da so zaročnice Jezusovoga Srca. Pa če to ravno ne moremo postati, si bar prizadevajmo visiko priti i zato položimo fundament za to višino. Te fundament se glasi: bodimo čisti. Bodimo čisti v devištvu, bodimo čisti v dovinstvu, bodimo čisti v zakoni. Brez čistoče ne svetosti. Da svoj cio dosegnemo, premislimo si 1) ka je čistoča i 2) ka pomeni zaobljuba čistoče darüvana za sv. Matercerkev. Srce Jezušovo, ti večna lelija, blagoslovi naše reči, da se po njih razlije v duši vseh nas duh svete čistosti.

Ka je čistost? Čistost ne stoji v tom, da nesmo na nečistost nagnjeni. Nagnenje na greh i zato na nečistost je v vsakem teli, štero se je poprijelo i rodilo v poprijetnem grehi. Toga nagnjenja nam niti prečisto bože telo ne vzeme vkraj pri prečiščavanji, nego nam da samo moč, da je premagamo. To nagnenje ne je nečistost i tüdi greh ne je, dokeč njemi protistanemo i v misli i v želaj i v guči i v djanji. Čistost po navuki sv. Cerkve je *jakost, štera volo nagne, da ta protistane nagnenjom grešne poželjivosti, posebno nasladnosti dotikanja i predvsem nasladnosti tela.* Troja dužnost se tü omenja: 1) ognoti se *nagnjenja grešne poželjivosti*, to pomeni: premagati nečiste misli i žele, 2) ognoti se posebno *nasladnosti dotikanja*, to se pravi: premagati nečiste guče, šale, ne se njim smejati, zatreti je, od njih se vkraj obrniti; ti guči se pravijo dotikanje zato, ar se duša duše po gučaj dotika, guč edne nečiste duše k sebi privleče i zamaže drugo dušo, če ta ne pazi; i 3) ognoti se predvsem *nasladnosti tela*, to je vsakoga nečistoga greha v teli, je te že to dopunjeno djanje ali ne, je te že te greh doprinešen v lastnom ali drugom

*) Na prošnjo onih duš, ki dec. 8. neso mogle biti navzoče pri navuki i skupnoj zaobljubi, objavimo glavno vsebino navuka, ki se je pred zaobljubov vršo te den. Vr.

teli. To je jakost čistoče, ta vojska z nasladnostjov i te popolno premaganje. Ta čistoča, jakost čistoče je pa trojna: zakonska, dovinska i deviška.

Od zakonske čistoče pravi sv. Duh Bog: *Zakonska postelja bodi čista.*“ (Hebr. XIII. 4.) To telko pomeni, ka zakonski morajo sprejeti teliko dece, kak njim boža roka pokloni i to deco za Boga tudi odgojiti. Dvoje vsebuje zakonska čistoča: ogibati se ne samo prelomljenja zakona, ka je že samo v misli i želaj smrten greh, i to dvakrat smrten greh, ar je proti čistoči i proti zakoni, nego ogibati se tudi med sebov nerednosti, ka ne bi štela zakonska na svet dati teliko dece, kak njima je Bog določo. Zakon ne je vživanje nasladnosti, nego velika i teška dužnost, od Boga sprejeti duše za te zemelski žitek i te k Bogi spraviti za večni žitek.

Dovinska čistoča tudi dvoje predpisuje i to obprvim ogibati se vsakšega nečistoga nagnenja, kak ledični i obdrugim za Boga odgojiti njim dano deco, kak zakonski. Štera dovica tak dela, je vredna vsega poštenja po rečah samoga sv. Pisma „*Dovice pošluj, štere so zaistino dovice*“ (I. Tim. V. 3.) to je če so čiste. Če so pa posvetne, so pred Bogom odürne, ar tak pravi njegova reč: „*Dovica, štera v nasladnosti žive, je živa mrtva*“ (I. Tim. V—6.) Je živa, pa li mrtva, pred štere gnilobov zakrivajo svoj obraz angelje i vsi pošteni ljudje. K dovinskoj čistoči spada tudi tak zvana pokorniška čistoča, to je čistoča tistih duš, ki so spadnole v nečistost i za te krivi stopaj se po čistom i zatajivanja punim življenjom pokorijo. Takšo čistočo je mela sv. Marija Magdalena, sv. Marjeta Kortonska itd. Lepa je zakonska čistoča, štera premaga vsa nagnenja, štera boži zakon v zakonskom življenji zabranuje; lepša je dovinska i pokorniška čistoča, štera premaga popolnoma vsa nagnenja telovna po zakoni ali po povrnenji; ali najlepša je deviška čistoča.

Ka je deviška čistoča? Sv. Ambroz odgovori z navukom sv. Cerkve: „*Deviška čistost je nevražena popolnost i čistost tela.*“ To je, ne vrazi, ne oskruni se telo prostovoljno ne po sebi, ne po drugih, duša pa ostane čista, vse nečistosti rešena, štera bi jo znala smrtno raniti. Deviška čistoča je nadčloveča jakost i človeka napravi angelom spodobnoga, ki so čisti duhovje. Sv. Ciril J. pravi: „**Čistost je več, kak človeča popolnost.**“ Sv. Ivan Zlatovüstni pa: „*Čistost je angelska jakost, ar po njej je človek angelom spodoben.*“ Pa ne samo spodoben, pravi angeo je. Poslušajte samo, ka pravi sv. Bazilij: „*Tisti ki čisto živejo, so angelje v teli.*“ Pa nesam zadosta povedao: „*Čiste duše daleč*

prekosijo angele, ar se one v teli borijo, ka pa angelje nemajo“ pravi sv. Cyprian. Pa še več vam moram povedati od deviške čistoče. Sv. Ambroza reči ešče moram omeniti i te spoznate, da deviška čistoča ešče nad angelami stoji. On pravi: „*Jakost čistoče je božega izvora, ar Bog jo je z nebe na zemljo prineso.*“ Deviška čistoča je lastnost samoga Boga, je rožica, zarbčnica Srca Njegovoga Sina. I da je z toga najvišjšega mesta, zato vživa plačo tudi največšo. Siromakom v duhi Jezus da kraljestvo nebesko za plačo, lačnim i žejnim pravice nasičenje s tov, žalostnim večno tolažbo — a samo čistim samoga sebe: „*Blajženi so čistoga srca, ar oni bodo Boga gledali.*“ (Mat. V. 8.) Gledajte dušice, to ste, če ste čiste i to vas čaka, če čiste ostanete.

Od leta 1911. to je šestnajset let polaga že okoli sto tretjerednikov zaobljubo sv. devištva ali čistoče dovinske i pokorniške za sv. Matercerkev. Namen zaobljube je razviden iz rečih zaobljube. „*Srce Jezusovo pridi k nam tvoje kraljestvo.*“ S temi rečmi se začne zaobljuba. To je namen zaobljube, čistoga življenja, naj pride Jezusovoga Srca pravično, smiljeno kraljestvo v vsa naša srca, da se vsi povrnemo, posvetimo, zveličamo. Zato pa pravi dale zaobljuba „*Bože Srce Jezusovo, povrni grešnike, reši vmirajoče, oslobodi verne duše vic.*“ To je pa delo duhovnikov Jezusovoga srca. Zato se glasi v zaobljubi nadale prošnja za duhovnike i celo cerkev, ki jo tej vodijo: „*Duhovniško Srce Jezusovo, posveti srca svojih duhovnikov, reši po njih naše duše, svojo cerkev pa zvisi popolnoma.*“ Da te namen dosegnejo kotrige, položijo obljubo popolne čistoče na edno leto v roke Bl. D. Marije i sv. Jožefa. Po narejenoj zaobljubi pa si zbūdijo ešče ednok namen, zakaj so jo položili: „*Jezus Kristuš, sin živoga Boga, svetlost sveta, molim te, za Tebe živem, za Tebe vmerjem. Amen. Vse za Tebe, najsvetejšo Srce Jezusovo.*“ Po toj slovesnoj izjavi pa prosijo blagoslov sladkoga Srca Jezusovoga i pomoč Dev. Marije i sv. Jožefa na svojo zaobljubo, da jo bodo mogli verno držati. Kak vsaka, tak tudi ta zaobljuba je molitev i to posebno hasnovita molitev. To pa zato, ar je daruvana za Matercerkev. Za Matercerkov moliti je najmre ne drugo kak ponoviti življenje Jezusovo na zemlji, kak trositi sad njegovoga trpljenja i bridke smrti, kak skriti se v tabernakl, tu moliti z Jezusovim Srcom ali pa se zdignoti do nebes i se tu pridružiti nebeskim korom i živeti njihovo življenje. I v nebi, i v hoštiji se ponavlja samo edna žela: „*Srce Jezusovo, pridi k nam tvoje kraljestvo*“ po Srci Jezusovom pridi naše odrešenje. V te najsvetejši namen molite čiste duše nočnoden brez prenehanja, če

držite svojo čistočo. O le molite, o le držite jo! „Gospod potrebuje“ (Luk. XIX. 30—31.) bole vašo čistočo, kak je na cvetno nedelo osličko. Če je za tisto proso, ka bi samo ednok sedo na njej, koliko bole prosi za čistočo, štero šče vekomaj gledati vu vas i po vas v vseh onih, šterim jo šče po vašoj ohraniti. Samo sodnji den bo mogo odkriti kelikim milijonom ste čiste dūše pomagale k zveličanji, gda ste za Matercerkev darūvale svojo čistočo i kakšo plačo ste si stem zaslužile.

Marija spreobrne luterana.

Jezuit P. Weninger, misijonar v Ameriki, pripovedavle sledečo dogodbo: Na mojem potūvanji v Ameriko sam v Parizi spoznao ednoga oficera. Bio je luteran, za ženo pa je meo katoličanko, štera je tudi deco vzgajala katoličanski. Kak sva se ednok pogovarjala od naše vere, mi je pravo: „Pri katoličancaj se mi to najbolje dopadne, ka oni tak goreče častijo Marijo. Jaz sam luteran, pa itak jako rad poslušam, gda moja žena z decov moli: Sveta Marija, mati boža, prosi za nas grešnike zdaj i v našoj smrtnoj vōri! — Čūjte, ka se mi je pripetilo pred par leti. V varaši je nastala revolucija. General Bignau prijah pred mojo hižo, naj idem pomagat red delati. Hitro napravim tešament, vzemem slovo od žene pa dece pa hajdi za generalom. To je bio strašen den. Bio sam že večkrat v vojski, pa sam nikdar ne bio v takšoj nevarnosti kak zdaj med tov podivjanov vnožinov. Gda so fūčkale krugle mimo mene pa sam že mislo, ka de mi konec, mi je edino spomin na Marijo davao batrivnost. V najvejšoj zmešlingi sam pozabo na vse, celo na ženo pa deco, samo na Marijo ne i pun zavūpanja do nje, sam molo v srci: Sveta Marija, mati boža, prosi za mene! . . . Na pravo i levo, pred menov pa za menov so kapali vojaki pa oficirje, samo jaz sam prišeo nepoškodūvani z gnječe. Marija me je rešila.“ Kesnej je te oficier zavrgeo krivo Luterovo vero pa postao katoličanec.

Najvekši križ zakonske žene.

Ne so gosta ali lagoja deca za ženo najvejša nevola, nego pijani mož. O, kelko bridkosti, svaje, žalosti, sramote, pohūjšanje i škode napravla pri hiži to, če je mož, vert, oča pijanec. Celo morje skuz so že pretočile takše nesrečne žene ešče bole ne-

srečnoga moža. Dosta jakosti mora meti žena, ka zna te križ brez dvojnosti prenašati. V takšij bridkij vōraj pa žena naj ne čaka tolažbe od lūdi, nego edino od Boga. Glasoviti Windhorst piše: „Ednok je prišla k meni mlada žena s tožbov, ka več nemre živeti z možom, ar se on neprestano svajūvle pa se šče ločiti od nje.“ „Ka Vi delate, gda se mož krega?“ sam jo pitao. „Ja, se razmi, ka tiho nemrem biti“, je odgovorila. „Dobra žena — odgovorim — dajte si napraviti eden klečalnik, pa gda de se mož kregao, poklekните na klečalnik pa se z Bogom pogovarjajte.“

Ka bo kleti ?

Veliki dogodek za Marijin List. Obhajao bo 25 letnico prvi list „Vogrski Slovincov“, prvi pobožen list, šteroga je naše slovensko ljūdstvo pod vogrskim ravnanjom do rok dobilo. Nebroj milosti je teklo z toga pobožnoga lista na naš narod. V strašnih zburjavah i pokvarjenosti teh 25 let je naš narod pod vplivom lista ostao dober. On je bio desna roka našoj gorečoj duhovščini. On je bio zaistino „Marijin pas“, kak naš narod božo dogo v nešterih krajah zove, Marijin pas, ki je vezao naše ljūdstvo, Marijino deco vkūp i držao pri njej, pri materi. Da te veliki dogodek s tistov zahvalnostjov moremo obhajati, kak smo ga dužni i kak je po sebi tūdi vreden, naznanim svoj načrt od toga. Prosim pa vse Marijine čestitele, prečastito duhovščino predvsem i vse goreče svetčke lūdi, mladino i zakonske, naj me podpirajo, da svoj načrt morem na najvejšo božo čast izpelati. Moj načrt je te :

1) K leti bi vu vsakoj fari meli oneiste tri dni tridnevnicu. Ta tridnevnica bi družila eutharistični i Marijanski kongres. Govori ali predge bi zato vsebūvale dva predmeta: Marija i Jezuš v oltarskom svestvi ali po Mariji k Jezuš. Povsod skūpno obhajilo i procesija z Najsvetejšim, po šteroj bi se pred Najsvetejšim posvetili vsi Mariji i z njov Jezuš. To bi se vršilo povsod vednako. V Črensovcih, kde je prva številka M. Lista izišla, bi pa na zadnji den bilo še veliko jayno zborovanje i po njem velika verska manifestacija z cerkvenim koncertom.

2) Predgarje bi povsod bili poleg domačih gospodov i drugi gospodje duhovniki, ki bi pomagali tūdi spovedavati. Menše fare bi dobile edno pomoč, vekše dve, tri. Gospodje bi vse brezplačno

opravili, tak bodo oprošeni. Prehrano i stan njim pa drage volje dajo brezplačno naši gospodje duhovniki. Predmet govorov bi dolččili sporazumno z višesnjov cerkvenov oblastjov, šteroj celo zadevo predložimo.

3) Vsaka fara naj ustanovi en odbor do konca juna toga leta, šteri bo celo stvar vodo i poročo osrednjomi odbori svoje zahteve, proso pojasnila itd. Osrednji odbor bo v Črensovcih i tvorili ga bodo duhovniki i farniki te i sosednih far, ki ležej pridejo vküp. Prosimo g. duhovnike, naj do konca juna ustanovijo te odbore i to javijo z imeni odbornikov na uredništvo M. Lista v Črensoyce. Odbor naj sestoji iz predsednika, podpredsednika, tajnika i blagajnika. Osrednji odbor se tudi more sestaviti v tom časi i more meti več članov kak farni odbori po potrebi poslov, štere prevzeme.

4) Vsaki odbor naj širi troje: a) molitve i sv. obhajilo v namen, da se tridnevnicca obnese na največšo božo čast i Marijino diko, b) naj pobira prostovoljne dare, da se pokrijejo potroši poštne, okinčanja cerkve, tiskovin i vsega, ka brezplačno ne bomo mogli dobiti, c) naj se pobriga za širjenje M. Lista, ka v leti 1929, kda bomo 25 letnico obhajali, ne bo katoličanske hiše, gde ne bi bilo M. Lista. To veselo poročilo ščemo najmre v Rim sv. Oči javiti i pri toj priliki prositi od njih blagoslov na vse naročnike M. Lista.

5) Širitelje M. Lista so častni člani vsakoga farnoga odbora kak i osrednjega i oba podpirata posebno pri širjenji M. Lista pa tudi pri celoj slovesnosti.

6) Podrobnosti od cele slovesnosti bo izdelao osrednji odbor z pomočjov farnih odborov, ki bodo od vsega obveščeni i oprošeni z ednim, da dajo svoje misli v toj lepoj akciji.

Ar se mi ide jedino i izključno samo zato, da vredno počastimo našo dobro nebesko mater, Nevtepeno Dev. Marijo i po njej odičimo njenoga božega Sina, nasega miloga zveličitela, prosim vse preč. g. duhovnike i vso našo verno ljudstvo, naj me v tom velikom deli pomagajo.

Marija bodi z svemi nami!

B e o g r a d, 1928. febr. 11. na den prikazni Nevtepene Dev. Marije.

KLEKL JOŽEF
vrednik M. Lista.



Večni posvet.

Premišlavaj te večni posvet tvoje cerkvice! . . . On je nemi prijatelj Jezusov i euharistijskih duš!

Večer je! Cerkev je prazna, nišče več ne kleči pred tabernaklom . . . ali mala lampica širi mile trakove po hrami božem . . . skromno razsvetljuje mala vratica tabernakla i zdi se, kak da bi želela notri, da božanskomi pšščavniki pošepeče :

Gledaj, nesi sam, jaz verostujem s Tebom! —

Kda verniki zapuščajo sveti hram pa se razidejo, okrepleni z molitvov i lübeznijov, vrnevši se k svojim vsakdenešnjim brigam i borbam, on jih šče pri izhodu ednok pozdravlja : Idite, bogolübní, idite zdaj na svoje delo, kde vas čakajo skuze i znoj; jaz tñ ostanem, da v vašem imeni verostujem; ali pridite i vi znova kem prle sem.

A kaj je vendar cerkvice brez večnoga posveta? Neje li kak telo brez duše? I nehotče išče oko vernika te mali plamčček včasí kak stopi v sveti hram boží, pa či ga ne najde, se njemi zdi, kak da čüje v notrašnjosti svojega srca hladen glas, kak razočaranje, ki njemi veli: Tvoj Zveničar tñ ne prebiva! Lehko so tam nagomilene najčüdnejše umetnosti, ali ka valajo vse te i drüge umetnosti, če je ne oživljava svetloba te male lampice. Če človek s svojov umetnostjov šče prestopiti prag naših hramov, da moč svojega znanja položi v službo proslave Božanstva i naših cerkev, neje niti največši razum sposoben, da vdihne v mramor pravi izraz i da prenese na platno istinsko življenje, če na vse to ne meče čarobni posvet svoj te trepetajoči plamenček.

O ti mili, večni posvet . . . ti si meni oko božanske lübezni, štera prevzema najglobokejšo notrašnjost duše moje, da ispta njene skrivnosti: lübezni, štera osvaja moje srce i büdi v njem najnežnejša čüstva! Ti zmirom mučiš, a vendar kak gučiš! —

Či sam po süši svojega življenja postao glüli i nemi za vse, v tebi je moč, ki me hipno zbüdiš iz toga dremanja i mi s tolažbov oblažiš bridkost življenja. I kda se mi zdi, da je vse za me vmrlo, šče, kak da je i sam Jezus izpred očíh moje vere premino — ti, oj dragi posvet, — da ti mi jedino šče ostaneš! . . . ti si vedno tñ, da me batřiš; „Ne boj se nikaj“ — mi praviš na svoj način, — „ne boj se nikaj!“ Ne je vse končano za tebe v tvojem življenji . . . Jezus je šče zmirom tñ!

I kde najde pesnik močnejši polet, kak pri tebi? Kde more pesnikovanje lehkejšje širiti svoje peroti? . . . Je li za tebe pesnik, za tebe pesnikovanje kaj lepšega, zvišerejšega, kak je te priprosti večni posvet? Zaistino je mili posvet, ki nam ga pošila daleka zvezda na nebi . . . sunčeni trakovi, ki obsijavajo našo zemlo, majo v sebi nekaj lühoga, nekaj močnoga. Ali kde bom pri vsem tom najšeo ono nekaj posebnoga, nekaj, ka guči srci, kak to najdem pri tom miglajočem večnom posveti, ki lebdi med nebov i zemlov v siromaškoj hižici mojega srca. Bi mi li moglo dati ves žar sunca, ves sijaj zvezd tisti mir, tisto navdušenje i svetlobo, kak mi da večni posvet v svetoj tišini skromne moje cerkvice?!

O kak si močen večni posvet! Povej mi, koliko je že skuz preteklo na tvoj pogled, koliko src se je omečalo v tvojoj bližini . . . ?

O ti sladka pesem večnoga posveta! . . .

Kda se šče molitev posušiti na vüstaj od trüda i nerazpoloženja, ta mala lampica ma šče izda skrivnostno reč, štera zdigavle potrto düšo. „Šče samo kratko molitvico!“ rata ona, „tvoj Jezus je tü, On te tak rad poslüša!“ I trüdna düša se poprime i dale moli.

Ona zna dati tüdi dobre tanače . . . zna tolažiti, opominati . . . Na kraci, v njoj je skrivnostna neomejena moč, je kak angeo, koga je Bog poslaol z nebe z nalogom, da brani čast Njegovoga svetoga tabernakla, da düše vzdrži būdne i da njim vlevle tolažbo v njihova srca.

Večni posvet je predvsem od cerkve predpisano znamenje, da je Jezus navzoči med ljudmi, ali on je tüdi živi dokaz vere katoličanov v najglobšo i najvekšo skrivnost božanske ljübezni.

Večni posvet je tüdi slika düše v njenom odnošaji, ki ga ma do Zveličitela v olt. svestvi. Kak lepi navuk najdemo v njoj: kak neprestano izgorevle i se troši pred Jezusovim svetim tabernaklom . . . kak je tiho i samotno njegovo delovanje . . . kak je častna njegova služba . . . kak je blüzi svojega Zveličara . . . kak je ponizna i priprosta njegova zvünejšnjost . . . celo njegovo bitje . . . o kolika vretina tolažlivoga i zvišenoga premišlavanja!

Ka vse nebi dala vnoğ düša, če bi se mogla za njega brigati, če bi se smela pogostoma približati, ga oskrbljavati, ga nositi v roki med nebov i zemlov, pa če glih samo za par minot — živa slika od sveta odtrgnjenoga srca, štero se po Euharistiji zdigavle k Bogi.

Iz knjižice „Vječno svijetlo“ — poslovenio: Bogoslav.

Društva i zveličanje.

VIII.

Bratovčine nam olejšajo poi zveličanja ob 3) po molitvi i 4) po sprejemanji svestv. Tive dve točki vzemimo vküp, ar vküp spadata. Obe kažeta na vretino, iz štere se žejna düša napoji i gladna okrepi, obe kažeta i vodita k *milošči*. Pa obe se napunjavate z edne iste vretine, z Jezusovoga Srca; pa obe sta tak tesno zvezanive, ka edna brez drüge živet i ne more. Molitev je mrtva, če presveto Oltarsko svestvo ne leva svojega življenja na njo, i sveto prečiščavanje bo vmrlo, če düše ne pripravlja goreča molitev na nje.

Nišče se nemore zveličati brez bože milošče. Nišče pa ne dobi bože milošče, ki ne moli i k svestvom ne hodi. To je Kristušov navuk. Mili naš Zveličar nas vči od molitve: *Prosíte i dobíte*. (Mat. VII. 7.) Od svetoga obhajila pa pravi: „*Brezi mene nikaj nemorete včiniti*“. (Jan. XV. 5.)

Molitev i svestva, Jezušovo presveto telo i prošnja do njega nam jedino moreta spraviti miloščo, brez štere se nišče ne zveliča. To dvoje je zapovedano: moliti i k svestvom hoditi, nikdar pa ne bratovčina. A ar bratovčina predpisuje molitve, ar ta priporoča gosto sv. obhajilo, zato je sredstvo, štero nam v največšoj meri olejša pot zveličanja, naj mi samo verno spunjavamo njene dužnosti, naj mi samo goreče molimo i se prečiščavamo, kak ona žele ali predpiše po svojih pravilah. Tretji red, Marijina družba, Srca Jezušovoga i Marijinoga bratovčina, skapulerska i rožnovenska, sv. Terezije, sv. Tomaža, sv. Oršalije itd. itd. vse te bratovčine so nam na pomoč pri zveličanji i to na tem vekšo pomoč, kem bole goreče molimo i kem bole vredno se prečiščavamo. Ne dobimo zato več milošč, če sem v Marijinoy družbi ali Srca Jezušovoga bratovčini ne pa v v druge menše bratovčine. Ne. *Bratovčina sama kak takša ne deli milošč, nego nas samo vodi do vretin milošč, do molitve i do svestv, do svetoga prečiščavanja predvsem*. Od nas je potom zavisno, kelko si mi z teh vretin zajmlemo. Ta največša bratovčina, štera velko parado špila v raznih procesijah, mi zna najmenje milošč spraviti, ta najmenša bratovčina, štere dužnost je mogoče komaj edna Zdrava Marija na den, pa največše. Od mene vse zavisí kak izvršavlem dužnosti bratovčine, kak molim i kelkokrat pa kak se pračiščavam. Zavrčti, omalovažüvati zato ne smemo niedne bratovčine ravno tak ne, kak samo nešterne držati za prave. Vse ka je cerkev potrdila, je pravo. Vse cerkvene bratovčine majo v sebi to neizmerno vrednost, ka nas vodijo k vretini milošč, k molitvi i svestvam. Zato pa poštüjmo vse, zvolimo si pa tisto, štera nam najbolje vgaja i njene predpise držimo verno, ka si z njimi olehšamo pot zveličanja. (Dale.)

Pismo mladencom.

Naj mi bo dovoljeno, da ešče ednok spregovorim na lepo vabilo „Prijatelovo“. Od gostoga sv. obhajila ka pravi, je navuk Kristušov. Ka mladence gostokrat i sküпно vabi k njemi, je vse hvale vredno. Vabi je štirikrat: v posti, v maji, oktobri i 8. decembra. Naj mi bo dovoljeno, da pristavim svoje misli k tomi, predlogi. Jaz mislim, da bi bilo najbolše določiti ne samo mesece, nego tüdi den v meseci, gda bi dečki sküпно pristopili k sv. prečiščavanji. Tak majo na priliko dečki i dekle črensovske fare določene dneve, gda pridejo vsaki mesec. To je zato potrebno, ar ovak se bo spoved v meseci telkokrat odlašalo, ka na zadnje vöostane. V začetki meseca de dečko pravo: o vej ešče man čas celi mesec i tak de gučo do zadnjega tjedna. Zadnji tjeđen pa najde nekši žrok ka ne de šo k spovedi. Pa določenje dneva je

po mojem tudi z drugoga razloga priporočljivo. Če se poišče primeren god, bo te po samoj svojoj vsebini ali skrivnosti vabo mladino, da bo prišla k spovedi i to goreče opravila. Vsa prečiščavanja pa bi se lahko vršila v nedelo ali svetek; dva-tri dni naprej bi se spovedavalo pred njim, ka bi vsi na vrsto prišli, če v soboto večer ali pred svetkom večer vsi se ne bi mogli spovedati. More se tudi računati z delom i močjov duhovnika i z potrebami ostalih farnikov. Ali na leto štiri nedele mladini posvetiti ne samo ka juš ma i tá i duhovnik, nego vsaki goreči farnik se bo tomi tudi veselio. Oktobra je god Rožnovenske kraljice, sv. Ferenca, sv. male Trezike, Angelov čuvarov. Ne bi bilo dobro te zadnji god si zvoliti za spoved odnosno nedelo po njem? V posti bi pa jaz opusto skupno spoved, te naj ide vsaki kda more, nego mesto posta naj na zadnjo fašensko nedelo bo skupno obhajilo, tisti den, gda mladina največ greši po sveti. — V maji je god Marije pomočnice — bi te den mogoče določili? Ali pa bi lahko boše bilo juna 21. na god sv. Alojza. Ali na god sv. Stanislava?

To so moje misli. Majo pa tudi drugi svoje. Vsaki naj svoje pove, ka se ščistijo, zvežejo na zadnje v eden šopek pravil i prinesejo tisti sad, šteroga vsi želemo pri nameravanom društvu za mladino.

Gda te svoje misli odkrivam, prosim „Prijetela“, naj pove svoje tudi gledoč na odstranitev nevarnosti pri mladini, kak so: krčme, plesi, slabi časopisi i nočna tepešija.

Starejši duhovnik.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Pod tem naslovom bomo, če le mogoče, vsaki mesec poročali od vsega, ka se tiče postavljanja prepotrebne sirotišnice „Doma sv. Frančiška“, v Črensovcih.

Za zdaj nam je sledeče za javiti:

1. Pogodbo z šolskimi sestrami smo sklenili januara 12-ga. Ta pogodba da šolskim sestram pri sv. Petri poleg Maribora lastninsko pravico nad zemljov od dva plüga, šteriva smo kupili od Horvat Kate i sestre Tone pa od Salaj Martina i žene Hozjan Kate z Črensovec v tabli „za kopinjom“.

2. Febr. 11. na god prikazni Nevtepene Dev. Marije sem dobo dovoljenje od ministrstva znotrašnjih zadev, da smemo po

celoj SHS. državi pobirati milodare na „Dom sv. Frančiška“ k leti do 11. februara.

3. Oprosil smo po sklepi odbora naše goste na gostüvanjaj, naj se pri dobroj voli ne spozabijo z doma sirot. I prošnja odbora ne je bila glas v püščavi kriččega, v lepom broji so se odzvali njegovomi vabili gostüvančarje. Najlepša hvala vsem, dokeč ne objavimo darovnike.

4. Če gostüvanje mine, ne mine krstitje, ne pokop, ne pogodbe pri odaji zemlje, pova, stvari. Pri vsakoj priliki mislite na sirote, štere potrebüjejo en dom.

Predsednik odbora
za zidanje „Doma sv. Frančiška“.

Na Kalvariji.

Križ stoji na vrhi Golgote i tam na njem visi v krva eči ranaj od vučenikov ostavljeni i od krvnikov razmesarjeni Kristuš. Jokanje nebeskih angelov odmeva po zraki, a strnsjena narava se s kmičnov žalobov vdeležuje njegovega bolečin punoga smrtnoga boja.

Ešče edna reč: „Spunjeno je“ . . . i dokončana je v najstrašnejšoj formi najblagoslovlenejša zgodba svetovne zgodovine. Sin boži zavrženi, z ranami obsipani, s krvjov oblejani visi na križ! . . . vmerje za nas na križi! . . .

Zmagajoča lübezen s slavnostjov odhaja s krvavoga smrtnoga bojišča i na robski lanc zveže premagaloga šatana. Ar tam, v tisti strašni minotaj je zmagala lübezen, žujov je zmagao Bog.

I te se je lübezen podala po sveti na slavno pot zmage. Sebov je vzela trpljenje, kak spomin svojega dugoga i žmetnoga boja. Da potem v trpljenji naj dozoreva lübezen, v lübezni pa naj trpljenje sladko bo.

Lübezen i trpljenje, tevi dve jakosti sta se zjed niti za vsikdar. Na bregi Kalvarije sta obimnole edna drugo. Novi svet, nove lüdi sta začnoli gojiti, šterim sta to dvoje dali: lübiti i trpeti!

Tak je Kalvarija postala srednja točka odküplenomi človečemi življenji. Tü odnet je razsijala v vsaki kotichek velikoga svea toplota lübezni; segrela mrzle lüdi, ofrišila je i bistrejše bitje spravila v njihova srca.

Obnovila se je farba zemle. Grešen človek je po nebesaj začno hrepeneti. Na zemelsko grüdjie prikelnjeno pazivost je goripodigno na Kalvarijo, i tam je zagledno i najšeo sveti križ i v njem neizmenljivo usodo svojega življenja: lübezen i trpljenje. Zarazmo i spozno je, da brez toga dvojega nemre biti blaženi. Lübiti i trpeti, to je tok njegovoga življenja!

Kalvarija, je postala gorečoj, živeti-vmreti gotovoj lübezni delavnica, a po lübezni pa šola dobrovolnoga trpljenja. Ta delavnica i šola sta

predelale i obnovile vnogo src, prečistile i odgojile že neštivilno duš za nebesko domovino.

I resan je tok človečega življenja: ljubiti i trpeti!

Dostakrat nas nečakano obišče križ nesreče pri zdravji, gospodarstvu, ali kakša druga nevolja pride na nas. Srce nam rano dobi od toga križa. Ovo, gotova je Kalvarija, či lubezen mamó!

Ve je skušano moč ljubezni pokazala nam v punosti Kalvarija našega Zveličetela, štera je bila bole po ljubezni, kak po trpljenji posvečena za „Kalvarijo“.

Ta zemla, skuzna dolina de tudi samo tak prava naša Kalvarija, či z lubeznostjov trpimo. Či nam od trpljenja doblene, pekoče rane zvisi i posveti s svetoga križa sijajoča nebeska lubezen.

I te nam vroč na nebeske lubezni rane trpljenja za neobčutlive včini. Ne bomo se tožil, nego obinemo pa si k srci stisnemo križ. Se navčimo v šoli križa to: Človek trpi i lubi! Te boš ti na svojoj Kalvariji tudi zmagao!

Prestavo: BOGOSLAV.



Obljube Srca Jezušovoga.

III.

„Tolažo je bom v njihovom trpljenji“. Tretja obljava Srca Jezušovoga se tak glasi. Časti Srce Jezušovo, pa potolažen boš. Ali mogoče ne potrebuješ tolažbe? Čeravno bi ti trdio to, ne bi meo prav. Ne bi meo prav, ar Bog, ki je večna istina, nači svedoči. On najmre pravi v Sv. Pismi glej dvoje, ka ovrže tvojo trditev, da ti ne potrebuješ tolažbe. Prvo se glasi: „Vojska je človeče življenje na zemli“. (Job. VII. 1.) To drugo pa: „Določeno je ljudem, da ednok vmerjejo“. (Hebr. IX. 27.) Borba v življenji i na konci toga smrt spravi v človeče malo srce telko skrbi, brige, žalosti, bojazni, pač trpljenja, da če nikaj zvünrednoga ne bi prišlo na njega, bi ga že to samo moglo spraviti do spoznanja: obvupati morem,

če nigde ne pomoči. Pa so šče zvrnredne poteškoče. Z temi je vse prepleteno naše življenje. Betegi, nagla smrt naših dragih, ogenj, toča, povoden, boj, neprijatelje, duševne skušnjave i nemiri itd. itd. nam na teliko zagrenijo življenje, da se nam tak vidi, ka je ne moremo podnašati, če od nikoga ne pride pomoč. — I ta pomoč, ta zaželjena pomoč je prišla. Ta pomoč je prisijala iz odprtoga Srca Jezušovoga i se je sipala na boleče, keleče rane naše duše. Njegovo Srce je obljúbilo to pomoč, gda je obljúbilo tolažbo svojim častilcom. I to tolažbo On túdi da. Da ka je Srce Jezušovo? Srce Sina božega: *sama večna blaženost*. Sama blaženost, ki je večna sreča vseh zvoljenih v nebesaj, to Srce je naša tolažba. Ne prazna reč, nego vtelovljena istina. Tisti obljúblija tolažbo, ki je sama tolažba, sama sreča, sama radost, sama neba. Dúšica, trpeča dúšica, ne moreš nositi rane, štere Srce Jezušovo ne bi moglo zvráčiti. Zato pa časti je i vúpaj se, ono te bo vsikdar potolažilo, potroštalo.

Svetrga Jožefa, čistoga moža ^{*}Matere bože god je 19. toga meseca. Opravimo njemi na čast za svojo srečno zadnjo vóro edno devetdnevnicu. Marca 25. je spomin poprijetja našoga miloga Odkúpitela. Den zahvalnosti nam bodi te svetek!



— **Türnišče.** Stari farof so kúpile šolske sestre od sv. Petra pri Maribori. Gda se novi farov gorpostavi, se naselijo notri i odprejo šolski vrtec (ovodo) pa gospodinjске tečaje. Velikoga pomena je to v verskom pogledi ne samo za samo Türnišče, nego ešče za širšo okolico.

— **Belgrad.** „Glasnik“, mesečnik beogradskih katoličanov v svojoj prvoj številki t. l. zanimive podatke pokaže od razvijanja katoličanstva v Belgradi i po Srbiji. Sam Belgrad ma že tri fare: 1) Kristuša kralja — vodijo jo svetcki dühovniki — 2) Bl. D. Marije — vodijo jo francuzki redovniki Assumpcionisti — i 3) sv. Antona — vodijo jo Franciškani. V teh treh farah je v preminočem leti rojeno 568 dece; pri zdavanji je bilo 312 parov, vmrlo jih je pa 333. Meseca decembra je dobila farna cerkev Kristuša kralja nove orgole, štere so koštale 120 jezero dinarov. — V cerkvi Bl. D. Marije, štera je največša, se zbira bole prosti narod, naše Medjimurke zahajajo sem i držijo domačo navado, pred litanijami popevajo, litanije pa skúпно popeva cela cerkev, kak je i pri nas navada. Deklice se počakajo na vulici i tak skúпно kak en regement ido vu cer-

kev. Jako lepi red. — V toj cerkvi so bile kak i v Črensovcih do svečnice gorpоставljene lepe jaslice.

— V Srbiji, kak više imenüvani „Glasnik“ piše, se je z velikov gorečnostjov obiskala i potrdila raztepena čreda katoličanov okoli Božiča. Jako lepo razvito versko življenje je v Niši, kde je bila do najnovejšega časa jedina kat.fara v Srbiji. Plebanoš so dr. Perič. Zdaj je pa že zvün Belgrada i Niša več katoličanskih far po Srbiji, kak na priliko v Smederovom, v Kragujevaci itd. Na vnoqe stotine kilometrov je edna katoličanska naselbina od druge oddaljena i naši goreči duhovniki so pozabili na vse trüde i napore pa obiskali k Božiči svoje razstrošene ovčice, da njim prinesejo, kak negda Angelje pastiram, veselo Glorijo. Više imenüvani niški plebanoš so napriliko denem, zapüstili svojo faro i dec. 22. šli v Užice mešo slüžit, gde so prečistili troje dece i par dijakov. Na prvo obhajilo pa še čaka 21 dece. — Dec. 23. so v Čački slüžili sv. mešo za 8 dijakov i njihove roditele, ki vsi so se prečistili. — Na Božič so te gospod doma v Niši meli ponočko, drugo mešo v Novoj Božurni poleg Prokuplja, velko mešo pa pali doma v farnoj cerkvi. Frančiškan dr. Fra Kazimir Ivič so ponočnico slüžili v Paračini, drugo mešo v Senjskom Rudniki, tretjo pa v Ravnoj Reki. — V Kruševci so vse tri sv. meše slüžili dr. Fra Angel Kaič v fabriki za vagone. — Nadale so naši goreči gospodje obiskali ešče sledeče kraje i okrepili katoličanske vernike z božov slüžbov: Resavski Rudnik „Bare“, Belgijski Rudnik pri Aleksinci, Rudnik Jerma pri Caribrod, (ali tü nese*je mogla obdržati, ar se je med potüvanjom duhovnika proga pokvarila), Rudnik Tresibabi pri Knjaževci, Leskovac, Vranje, Zaječar, Negotin, Smederovo, Velika Plana, Požarevac, Kostolac, Petrovac, Kragujevac, Šabec, Smederovska Palanka, Bor, Rtanj, (tü dela 400 slovenskih rüdarov) Bogovina, Valjevo i Makiš. — Dnesden je pokvarjeni svet, ali v to pokvarjenost sveti i v toj pokvarjenosti da bogoljubnim düšam tolažbo ljübezen Jezušovoga Srca. To Srce ne nas je zapüstilo, to Srce nas ne bo pozabilo. To Srce bo zbüjalo düha svoje gorečnosti do svojih ovčic v vseh zmošnjavah pokvarjenoga sveta. Vüpaймо se! To nas vči gorečnost više opisana, štera je obiskala raztepene katoličanske ovčice za božič po Srbiji. Hvala ti Presveto Srce Jezušovo.

— Nova svetnica. V Glasgovi na Angleškom se na grobi pokojne sestre Margete Sinclair godijo veliki čüdeži. Mrla je pred tremi leti. V tom časi je na njenom grobi ozdravilo v ednom hipi že dosta velikih betežnikov. Zdaj se dela na to, ka jo sv. Cerkev prište med svetnike.

— Prvo mesto v tom, ka je dalo največ duhovnikov, je varaš Ceanuri na Španjolskom. Dalo je svetoj Cerkvi 139 duhovnikov pa 94 sester. Leta 1924 so šče vsi živeli. Varaš ma samo telko prebivalcov kak naša Sobota, to se pravi 3000.

— Drugo mesto v tom je Haluin na Francozkom. Ma 12 jezero prebivalcov. Dalo je 109 duhovnikov i redovnikov (redovniki so tisti, ki živejo v kloštri) pa 144 sester ali nü. Vsi tej delajo za sv. vero.

— Pri nas pa? Naša cela krajina ma zdaj živečih duhovnikov samo 25. Tü smo računali tiste, ki so istinsko rojeni v Prekmurji i so svetni, to je, iz sombotelskoga semenišča, pa delüjejo doma ali v tüjini. Poleg toga je naš kraj dao 12 salezijanskih duhovnikov, šteri pa so razdeljeni po zavodaj v domovini ali indri. Zanimivo bi bilo zvediti, kelko je ešče

dühovnikov z drugih redov, tak tudi kelko je nün z našega kraja. Gda dobimo vse te podatke, je bomo naznanili. (To bo za naš kraj veselo poročilo. Vr.)

— **Plemenito delo.** Eden mehikanski bogataš je pönüdo vse svoje imanje za vzdržavanje semenišča, v šterom se bodo vzgajali mladenci, ki postanejo dühovniki, da kesnej po revoluciji odidejo v domovino. V tom semenišči bo 180 bogoslovcov. — Na Belgijskom v Louvaini je velki zavod, v šterom amerikanski püšpecje vzdržavajo dosta dijakov i bogoslovcov za svoje püšpekije. Med njimi so tudi 4 Slovenci. — Kak znamo, so v Istriji Hrvatje, nego po vojski je prišla pod Italijo. Za tiste hrvačke dijake so v Zagrebi dali lepo hišo, v šteroj se vzgajajo. — Na Hrvačkom že več let obstoja „Društvo za zidanje konviktov“ to se pravi zavodov za dijake. Takših zavodov so že dosta goripostavili po vekših varašaj. — Tak se dela indri. Mi nesmemo zaostati, nego pomagajmo postaviti „Martinišče“!

— **Obietnica koronanja sv. Oče, Pija XI.** Februara 12. se je vršila po celom kat. sveti. Vsaki dühovnik se je spomeno z Kristušovoga namestnika pri sv. meši i gřeči verniki so molili za njega. Šesto leto je letos njihovoga koronanja. Povsod, gde majo sv. Oča svojega zastopnika, tak zvanoga nuncija, so se pri tom priglasili zastopniki, poslaniki raznih držav i pri toj priliki izrazili svoje dobre žele sv. Oči. V Beogradu je tudi tak bilo. Pa poleg konzulov, poslanikov so se v Beogradu zbrali še vnogi drugi katoličani i katoličanke, deca, šolarje, poslanci, ministri k čestitanji, ka je g. nuncija jako razveselilo. Štiri sobe so napunili ti gostje i g. nuncij so po navadi vsem ponüdili malo jüžine. —

— **Kak je nastala fara v Smederovom v Srbiji?** V „Glasniki“ opišejo to beogradski g. plebanoš. Leta 1920. neki večer dobijo telegram, naj idejo taki v Petrovac poleg Požarovca, ar je tam edna ženska smrtno obolela. Drugi den zajtra taki se podajo na pot z ladjov, potem z železnicov i pride popoldnevi ob štiraj na mesto kde je bila betežnica. To spovejo, njoj dajo slednje mazanje i zatem obišejo katoličane, ki so bili većinoma iz Janjeva bališe, veliki sirmaki. Pripravili so večerjo ti sirmaki svojemi dühovniki: sir i papriko z krühom. Po večerji so pa šli k spovedi, 20 se jih je spovedalo. Zatem so šli počivat, plebanoš i dva bališa so v ednoj sobi počivali. Po polnoči ob treh so že stanolii, sobo zračili i na stoli sobe so pripravili oltar. Ob štiraj je bila sv. meša, predga i prečiščavanje. Vsi so prišli, niedna düša neje ostala doma. Ob pol šestih so šli g. plebanoš že nazaj v Beograd. Drugo i tretje leto je bilo že več ljüdi pri meši, priselili so se najmre delavci i uradniki i sv. meša se je služila v lepoj sobi ednoga nastavljenca pri mlini. Dnes je pa že lepa fara v Smederovom, kama spada i Petrovac. — Takše sade rodi katoličanstvo, če je goreče.

— **„Misijonar“** je ime knjigi, stera je pred kratkim bila na svetlo dana. To je tak lepa kniga, ka se človek more večkrat razjokati, gda jo čte. Piše, kak se je eden bogat mladenec odločo za dühovski stan, pa potem odišo kak misijonar v Afriko. Kniga ma više 150 strani pa košta 15 din. Dobi se v Martinišči. — Tü se tudi dobijo molitvene knige, čisle, škapuleri, cecva itd.